

عنوان مقاله:

نقش طراحی مجتمع‌های نگهداری کودکان خیابانی در بهبود شاخصهای اجتماعی

محل انتشار:

سومین کنگره بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا عماری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد هریس

نفیسه سلجی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مراغه گروه معماری

پریسا دراج - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مراغه گروه معماری

خلاصه مقاله:

پدیده کودکان خیابانی در سالیان اخیر در پی رشد شهرنشینی و تحولات صنعتی به عنوان یکی از مهمترین آسیبهای اجتماعی مطرح شده و رو به پیشرفت و گسترش است. فقر، حاشیه نشینی، طلاق و جدایی والدین، ترک تحصیل، فقدانیا ضعف قوانین حمایتی از کودکان، از عواملی هستند که زمینههای بروز این آسیب اجتماعی را فراهم میکنند. این شاید ناخوشایندترین نوع پیشرفت در جوامع محسوب شود. پیشرفتی که آینده جوامع را با خطر مواجه میکند. در این پژوهش ضرورت توجه به این کودکان و اصلاح ناهنجاریهای اجتماعی ایشان با توجه به مطالب و مفاهیم روانشناسی و جامعه شناختی مورد بررسی قرار گرفته و بنایی با عنوان مجتمع خانه دوستی گیلان (مجتمع نگهداری کودکان خیابانی) طراحی شده است. کاربری اصلی این مرکز، جهت اقامت، درمان و آموزش کودکان خیابانی است، که هدف، بازآفرینی ایشان در سطح جامعه میباشد. از جمله اهداف دیگر این پژوهش، خلق فضاها با شناخت ابعاد مختلف شخصیتی کودکان، توجه به مفهوم سکونت برای ایجاد حس هویت در کودکان در طراحی و همچنین توجه به نشانه شناسی و در نظر گرفتن مفاهیم شکلی و محتوایی معماری میباشد. فضاهای طراحی شده در این طرح، فضاهایی فعال و تاثیرگذار است که در شکل گیری شخصیت کودک شرکت میکند و خلوت و امنیت و آزادی او را تضمین میکند. طراحی مجتمع شبانهروزی و ادغام آن با سایر عناصر آموزشی، اداری، فرهنگی، ویژگی منحصر به فرد پروژه حاضر است که قبلا در ایران مورد تجربه قرار نگرفته است غیر از چند نمونه تز در دانشگاه های کشور و این پژوهش می کوشد تا آن را به صورت یک نظریه کاربردی ارائه دهد

کلمات کلیدی:

معماری کودکان، کودکان خیابانی، روانشناسی، شاخص های اجتماعی، جامعه شناختی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/470920>

